

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je ľudské telo často uvádzané ako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky,

keré mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědoměli a mají úplnou víru ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby

z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevřou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz s nami sledovať 1. časť 5-dielneho programu “Nun Shi Hongqing z Číny: breathariánkou přes 20 let“, v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. Kdykoli jsem meditovala během dne na slunci, má duše šla ven a letěla do Nebes. Mé bytí nebylo již více na Zemi. Nyní žiji jako breatharián a doufám, že budu jako slunce poskytující světlo Zemi, ochraňující svět a dávající teplo světu. Od roku 1990 Nun Shi Hongqing z Lotosového chrámu v Číně žije nezávisle na jídle, pijíc jen vodu pokud její tělo cítí potřebu. Překvapivě Nun Shi Hongqing zažila období žití bez jídla, když jí byly tři roky. Nejdříve to bylo měsíc, měsíc a půl, nejdelší bylo šest měsíců. To byla nejdelší doba od roku 1990 až do současnosti. Mezi třetím

a čtvrtým rokem  
byla nejdelší doba  
tříměsíční,  
to bylo mezi  
třetím a čtvrtým rokem.  
Mezi pěti a šesti lety  
byla nejdelší doba  
čtyři měsíce.  
Čtyři měsíce.  
Později mezi 13 a 14 lety  
jsem postila  
sedm měsíců.  
Mezi 16 a 18 lety  
jsem to dělala devět měsíců.  
Cítila jsem, že devět  
měsíců bylo příliš krátce.  
Mezi 19 a 23 lety  
jsem postila rok.  
Když mi bylo 23,  
stala jsem se jeptiškou,  
a stala jsem se nezávislou  
na jídle až dosud.  
Tak se to vyvíjelo.  
Možná budu v budoucnu  
zase jíst,  
ale to se uvidí.  
Nejedení není nic  
nepřirozeného.  
Je to přirozené.  
Mnoho lidí  
mi nevěřilo.  
Poté, co se mnou žili,  
poznali, že to mohu udělat.  
Celý její život  
předurčoval breathariánství,  
Nun Shi Hongqing  
byla vegetariánka  
dokonce už v matčině  
lůnu.  
Než jsem se narodila,  
moji rodiče nebyli stejní.  
Během těhotenství,  
když jedli zvířata,  
jejich ústa se zkazila  
a oni onemocněli.  
Moje matka porodila  
devět dětí,  
jedla maso během  
osmi těhotenství.  
Ale když čekala mě,

jedla vegetariánsky.  
Takže vaši rodiče  
jídávali maso,  
ale když čekali vás,  
stali se vegetariány?  
Když byla má matka  
těhotná se mnou,  
jedla vegetariánsky, ale  
jakmile jsem se narodila,  
vrátila se k jedení  
masa.  
Když mi bylo devět let,  
začala postupně jíst  
vegetariánsky.  
Takže, když vás  
matka čekala,  
byla vegetariánka?  
Držela se  
vegetariánské stravy měsíc  
poté, co jsem se narodila.  
O měsíc později  
jsem přestala žít  
s rodiči.  
Začala jsem žít s babičkou  
z matčiny strany,  
takže od narození jsem  
byla vždy vegetariánka.  
Vy jste v životě nikdy  
nejedla maso?  
Nikdy.  
A co ohledně návštěv  
sousedů a přátel,  
kteří jedli maso?  
Nikdy jsem nenavštívila  
domy, jak jsem cítila maso,  
bylo mi na zvracení.  
Když jsem byla malá,  
moje sestra a bratr  
schovali maso pod rýži,  
ale já jsem  
nemohla sníst rýži.  
Stalo se to  
několikrát.  
Pak potřetí,  
jsem se s nimi pohádala  
a více jsem s nimi  
nemluvila.  
Byla jsem velmi malá,  
přestala jsem jíst,  
ale měla jsem hodně síly.

Jako dítě  
Nun Shi Hongqing  
tíhla přirozeně  
k duchovnu.  
Ráda trávila  
svůj čas  
mezi vegetariány,  
mnichy a jeptiškami,  
a po hodiny,  
někdy po několik dnů,  
vzdávala poctu  
sochám Buddha  
ve vesnickém chrámu.  
Za nějakou dobu, byly mi  
tak tři až čtyři roky,  
bylo to docela zajímavé,  
skutečně,  
mohla jsem sedět  
nehybně na místě  
jako socha Bodhisattvy.  
Jednou jsme si šli hrát  
na svah.  
Později, nevrátila jsem se  
domů, nikdo mě nehledal.  
Mysleli si,  
že jsem šla buď  
k babičce,  
nebo jsem byla s matkou,  
jen přemýšleli,  
kde jsem.  
Ve skutečnosti jsem šla  
do Chrámu větrného ducha  
a sedla jsem si  
pod Buddhovu sochu  
v obřadní síni.  
V té době chrám  
nikdo nehlídal.  
nikdo nehlídal. Později  
někdo řekl rodičům:  
„Vaše dcera sedí už  
několik dnů  
v chrámu.“  
Rodiče odpověděli:  
„Opravdu?  
Mysleli jsme,  
že šla k babičce.“  
To se stalo, když  
mi byly tři, čtyři roky.  
Později, když mi bylo  
pět, šest let, často jsem

chodila do chrámu a přinesla  
jsem si vlastní kadidlo,  
aby mi tam hořelo.  
Byla jsem s lidmi, kteří  
byli vegetariáni  
a recitovaly  
jméno Amitabha Buddhy  
nebo jméno Bodhisattvy  
Quan Yin.  
Zůstala jsem s nimi  
a nevrátila jsem se domů.  
Má rodina mě ani  
nehledala.  
Když jsem byla malá,  
byla jsem klidná.  
Když jsem byla dítě,  
byla jsem skoro němá.  
Nemluvila jsem.  
Proč jsem nemluvila?  
Měla jsem pocit, že naše  
konverzace je nudná, ne o  
tom, co mě zajímalo.  
Tudíž, každý říkal:  
„To dítě je jako němá,  
ono nemluví.“  
Dokonce jsem nezdravila  
ani své rodiče,  
jen jsem se poklonila.  
Takže, když jste byla mladá,  
vaši rodiče ani neshledali,  
že jste se obešla  
po mnoho dnů  
bez jídla?  
Ne, nevěděli to,  
protože jsme měli  
tři domovy.  
Babička z otcovy strany,  
babička z matčiny strany,  
a stejně tak  
u mojí matky.  
Tudíž moji rodiče  
o tom nic  
nevěděli.  
Když mi bylo  
sedm, osm let, nelíbilo  
se mi zůstat doma.  
Pořád jsem si hrála  
venku,  
ale nešla jsem si hrát  
k někomu domů.

Šla jsem jen na místa,  
kde jsem mohla najít  
Bodhisattvy,  
vegetariánské jídlo  
a recitovat sůtru.  
Byl tam poblíž malý chrám  
Chrám větrného ducha.  
Bylo to velmi blízko.  
Vždycky jsem trávila  
čas mluvením k Bodhisattvě  
a poklonila jsem se před ní.  
Byla to má nejoblíbenější  
činnost.  
To bylo v mých sedmi,  
osmi letech.  
Později, když mi bylo  
devět, deset let,  
chtěla jsem najít útočiště  
u Buddhy.  
Můj otec má srdce  
Bódhisattvy,  
je velmi soucitný.  
Můj otec se mnou  
sympatizoval, když viděl,  
že náležitě nejím, protože  
mé další tři sestry  
byly ke mně velmi hrubé.  
Když bylo maso,  
snědly to všechno.  
Když nebylo maso,  
jedly mou  
vegetariánskou stravu.  
Poté co snědly všechno tofu  
z mé misky, zanechaly mi  
jen miskou rýže  
s vodou.  
Tři sestry se mnou takto  
zacházely  
každý den.  
Pak jsem se rozhodla,  
že už nikdy v mém životě  
nebudu jíst a tím už víc  
nebude bojů.  
Proto měl se mnou  
můj otec soucit.  
Ptal se mnicha Xiaa:  
„Mohl byste prosím, přijmout  
mou dceru do chrámu,  
mimo světský život,  
aby mohla žít

lepším životem  
a lépe si  
užívat jídla a života?“  
Mnich řekl: „Dobrá,  
ale to záleží také  
na jejím osudu.“  
Mistr Zhoug Jian  
z města Ganzhou  
dříve vrátil  
mnoho lidí.  
Poté, co jsem se tam dostala,  
jsme na sebe narazili,  
když jsem šla  
nahoru,  
on šel dolů.  
Poté, co jsme se setkali,  
vedl náš  
obřad,  
abychom se stali Buddhisty.  
Má matka i já jsme hledaly  
útočiště u Buddhy.  
V tu dobu  
mi bylo jen devět let.  
Když mi bylo kolem osmi  
nebo devíti, do deseti let,  
jsem se cítila pohodlně, když  
jsem nejedla žádné jídlo.